

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **Mgr. M. Š.**
adresa pro doručování XXX
proti
žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**
sídlem Vyšehradská 16, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2016, č. j. MSP-685/2015-OT-OSV/5,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se u Městského soudu v Praze domáhal svou žalobou zrušení shora uvedeného rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti (dále jen „žalovaný“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 8. 9. 2015, č. j. 40Si 99/2015, o částečném odmítnutí žádosti o informace ze dne 19. 8. 2015.
2. Žalobce namítá nezákonnost rozhodnutí a vady řízení. Tvrdí, že mu byly částečně odepřeny požadované informace z důvodu ochrany osobních údajů, nicméně dle jeho

názoru pouhé jméno a příjmení není osobním údajem. Stejně tak osobním údajem není místopisné či obchodní označení.

3. Ke skutkovým okolnostem dané věci žalobce uvádí, že dne 19. 8. 2015 podal u Obvodního soudu pro Prahu 4 žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), v níž požadoval obsah rozsudku v trestní věci policisty obžalovaného v případě napadení motorkáře v měsíci srpnu 2014 v Praze, Türkově ulici. Dne 22. 9. 2015 mu bylo doručeno rozhodnutí místopředsedy Obvodního soudu pro Prahu 4, č. j. 40 Si 99/2015, kterým byla poskytnuta kopie požadovaného rozsudku (sp. zn. 6 T 103/2015) s tím, že v této kopii nebudou poskytnuty informace o rodných číslech, příjmeních účastníků řízení, informace o jejich bydlišti, pokud jde o osoby fyzické. V rozsudku byla kromě rodných čísel a bydlišť účastníků anonymizována příjmení obviněného, poškozeného a svědků. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání s odůvodněním, že samotné jméno a příjmení není osobním údajem a že obviněný policista je osobou veřejně činnou, a proto jeho jméno anonymizováno být nemá. Podle žalobce je daná anonymizace v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Žalovaný jakožto odvolací orgán částečně zrušil prvostupňové rozhodnutí v části týkající se příjmení úředních osob uvedených v rozsudku ze dne 18. 8. 2015, sp. zn. 6 T 103/2015, věc v této části vrátil k novému projednání. Ve zbývajících částech rozhodnutí potvrdil a odvolání zamítl.
4. Žalobce brojí proti tomuto částečnému zamítnutí, konkrétně proti anonymizaci jména poškozeného a příjmení svědků uvedených v odůvodnění rozsudku.
5. Žalobce trvá na tom, že pouhé jméno a příjmení není osobním údajem. K tomu odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu, např. č. j. 7 As 20/2013-21, č. j. 9 As 34/2008-68 a č. j. 1 As 98/2008-148 a rozsudek Krajského soudu v Brně, č. j. 29 A 48/2013-68.
6. Žalobce upozorňuje, že jméno a příjmení poškozeného se objevilo v médiích, a proto anonymizace jeho jména postrádá logický smysl. Doplnuje, že rozsudek se vyhláší veřejně vždy, a to bez anonymizace, navíc jména a příjmení účastníků řízení jsou zveřejňována na seznamu jednání.
7. Navíc žalobce namítá, že v odůvodnění žalovaný odkazuje na svou interní instrukci (Instrukce č. j. 13/2008-SOSV-SP ze dne 24. 7. 2009), přičemž dle žalobce omezení práva na informace nemůže být provedeno jinak než zákonem. Nadto dle žalobce k vydání instrukce žalovaný ani nebyl oprávněn.
8. Nad rámec nesouhlasu s napadeným rozhodnutím žalobce požádal o osvobození od soudních poplatků s odůvodněním, že právo na informace je důležitým základním politickým právem, prostřednictvím kterého se občané mohou podílet na veřejné kontrole fungování veřejné moci. Avšak orgány veřejné moci často brání výkonu tohoto práva kladením formálních překážek, které faktický výkon práva na informace činí neefektivním a reálně nevymahatelným. Žalobce nesouhlasí s tím, že žaloby týkající se poskytování informací dle InfZ nejsou vyjmenovány v taxativním výčtu věcí, které správní soudy projednávají a rozhodují přednostně. Navíc řízení v těchto věcech nejsou osvobozena od soudních poplatků věcně, ani není přiznáno osobní osvobození od soudních poplatků navrhovatelům, zatímco orgány veřejné moci v postavení žalovaných od soudních poplatků v těchto typech řízení osvobozeny jsou. Tím dle žalobce dochází k nerovnosti účastníků řízení a nevymahatelnosti práva na informace.

9. Městský soud v Praze žádosti žalobce o osvobození od soudních poplatků nevyhověl (usnesení ze dne 8. 7. 2016, č. j. 3A 99/2016-63). Proti usnesení podal žalobce kasační stížnost, která byla Nejvyšším správním soudem zamítnuta pro nedůvodnost (rozsudek ze dne 26. 10. 2016, č. j. 10 As 185/2016-36).
10. Žalovaný v písemném vyjádření k obsahu žaloby odkazuje na § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“ nebo „ZOOÚ“), podle něhož je osobním údajem jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů.
11. Dle žalovaného není žalobcem naznačená problematika tak jednoznačná. Uvádí, že ani sám Nejvyšší správní soud neposkytuje neanonymizovaná rozhodnutí. Navíc žalobcem uváděné rozsudky analyzovaly jméno a příjmení jakožto osobní údaje vždy ve vztahu ke konkrétní skutkové okolnosti.
12. Dle žalovaného z InfZ nevyplývá, že právo na informace automaticky zahrnuje právo na poskytnutí údajů, které identifikují účastníky řízení, svědky či poškozené. Vždy je nutno zkoumat, zda lze v dané věci shledat legitimní zájem na tom, aby se takové údaje staly součástí veřejné diskuze.
13. Žalovaný je toho názoru, že v identifikaci poškozeného účastníčoho se trestního řízení nelze spatřovat veřejný zájem. Poškozený má v trestním řízení zcela odlišnou roli od obžalovaného či svědků. Poškozený utrpěl újmu, a proto by jeho soukromí mělo být chráněno.
14. Rovněž ze skutečnosti, že soudní rozhodnutí jsou vyhlášována veřejně, nelze dovodit právo kohokoli na zaslání písemného vyhotovení takových rozhodnutí či jejich částí. Navíc veřejnost vyhlásování rozsudků je něco kvalitativně jiného než další veřejné šíření informací v takovém rozsudku obsažených.
15. K poukazu na instrukci Ministerstva spravedlnosti, žalovaný uvádí, že tato instrukce je interním normativním aktem vydaným žalovaným s cílem zajistit jednotný postup při vyřizování žádostí informace v resortu justice. Instrukce není v rozporu s žádným právním předpisem.
16. V replice žalobce setrval na své argumentaci. Současně zdůraznil, že k vydání předpisu interní povahy žalovaný neměl žádné zákonné zmocnění a žalovaným uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu (2 As 21/2011-166) na právě projednávanou věc nedopadá, protože jméno a příjmení fyzické osoby není osobním údajem.
17. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s takovým projednáním a rozhodnutím ve věci výslovně souhlasili (§ 51 s. ř. s.).
18. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
19. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
20. Pro posouzení daného případu vyšel soud z následující právní úpravy:

21. Podle § 8a InfZ povinný subjekt informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje poskytne jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu.
22. Podle § 12 InfZ platí, že všechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon. Právo odepřít informaci trvá pouze po dobu, po kterou trvá důvod odepření. V odůvodněných případech povinný subjekt ověří, zda důvod odepření trvá.
23. Podle § 4 písm. a) ZOOÚ se osobním údajem rozumí jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu.
24. Podle § 4 písm. b) ZOOÚ pro účely tohoto zákona se rozumí citlivým údajem osobní údaj vypovídající o národnostním, rasovém nebo etnickém původu, politických postojích, členství v odborových organizacích, náboženství a filozofickém přesvědčení, odsouzení za trestný čin, zdravotním stavu a sexuálním životě subjektu údajů a genetický údaj subjektu údajů; citlivým údajem je také biometrický údaj, který umožňuje přímou identifikaci nebo autentizaci subjektu údajů.
25. Podle § 10 ZOOÚ při zpracování osobních údajů správce a zpracovatel dbá, aby subjekt údajů neutrpěl újmu na svých právech, zejména na právu na zachování lidské důstojnosti, a také dbá na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života subjektu údajů.
26. V rovině ústavněprávní je nutné odkázat na čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále také jen „Listina“), podle něhož jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny.
27. Čl. 17 odst. 4 Listiny stanoví, že svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Toto ustanovení tedy připouští, že právo na informace jako jedno ze základních politických práv, lze omezit zákonem. Při takovém omezení je však třeba v souladu s čl. 4 odst. 4 Listiny šetřit podstaty a smyslu omezovaných základních práv a stanovená omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které by byla stanovena. Tedy rozsah omezení základních práv a svobod je třeba vykládat restriktivně.
28. Podle čl. 7 odst. 1 Listiny je nedotknutelnost osoby a jejího soukromí zaručena.
29. Z čl. 10 odst. 1 Listiny plyne, že každý má právo, aby byla zachována jeho lidská důstojnost, osobní čest, dobrá pověst a chráněno jeho jméno.
30. V případě střetu práva na soukromí a práva na informace je relevantní čl. 10 odst. 2 Listiny, podle kterého má každý právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života.
31. Podle čl. 10 odst. 3 Listiny má každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.
32. Soud při řešení dané problematiky odkazuje předně na judikaturu Ústavního soudu, který v nálezu Pl. ÚS 2/10 uvedl, že „při střetu základního politického práva na informace a jejich

šíření s právem na ochranu osobnosti a soukromého života, tedy základních práv, která stojí na stejné úrovni, bude vždy věcí nezávislých soudů, aby s přihlédnutím k okolnostem každého jednotlivého případu pečlivě zvážily, zda jednomu právu nebyla bezdůvodně dána přednost před právem druhým.“

33. Na mezinárodněprávní úrovni je relevantní čl. 10 Evropské úmluvy o lidských právech (dále jen „EÚLP“), který v prvním odstavci stanoví, že každý má právo na svobodu projevu. Toto právo zahrnuje svobodu zastávat názory a přijímat a rozšiřovat informace nebo myšlenky bez zasahování státních orgánů a bez ohledu na hranice. Tento článek nebrání státům, aby vyžadovaly udělování povolení rozhlasovým, televizním nebo filmovým společnostem.
34. Podle čl. 10 odst. 2 EÚLP výkon těchto svobod, protože zahrnuje i povinnosti a odpovědnost, může podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci.
35. Podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) je třeba zákonná omezení práva na svobodu projevu vykládat restriktivně. Ve věci Nilsen a Johnsen proti Norsku (rozsudek ze dne 25. 11. 1999, stížnost č. 23118/93) ESLP uvedl, že *„[s]voboda projevu, v podobě, v jaké ji zakotvuje čl. 10, podléhá výjimkám, které ovšem musí být úzce interpretovány, přičemž nezbytnost každého omezení musí být prokázána přesvědčivým způsobem. Ověření "nezbytnosti" inkriminovaného zasahování "v demokratické společnosti" pro Soud znamená zabývat se otázkou, zda odpovídalo na "naléhavou společenskou potřebu", zda bylo "přiměřené sledovanému legitimnímu cíli" a zda důvody, na něž se odvolaly vnitrostátní orgány pro jeho ospravedlnění, jsou "relevantní a dostatečné“.*
36. Omezení práva na informace vychází z § 12 InfZ, dle něhož povinný subjekt poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon. Toto ustanovení ve spojení s § 8a InfZ, podle něhož se informace osobní povahy a osobní údaje poskytnou jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu, je zákonným základem anonymizace soudních rozhodnutí. Nicméně anonymizace musí být prováděna v souladu s Listinou i EÚLP. Tedy anonymizování údajů musí být nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Přitom nezbytnost takového omezení musí být přesvědčivě prokázána.
37. Soud je toho názoru, že anonymizace osobních údajů v rozsudcích poskytovaných na žádost v režimu InfZ je opatřením nezbytným pro ochranu práv a svobod druhých. Právo na ochranu osobních údajů spadá pod širší kategorii ústavně zaručeného práva na ochranu soukromí (čl. 7 odst. 1 Listiny). Nezbytnost tedy plyne z cíle ochránit soukromý a osobní život osoby, jejíž údaje jsou anonymizovány.
38. K výkladu § 12 InfZ se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 8. 2009, č. j. 1 As 51/2009 – 106, podle něhož z § 12 InfZ vyplývá, že případný důvod pro odepření poskytnutí pouze některých údajů uvedených na požadované listině nemůže být důvodem k odepření poskytnutí kopie celé této listiny, ale pouze důvodem k vyloučení právě těch údajů, na něž se zákonná výjimka z poskytování informací vztahuje. Pokud tedy taková listina obsahuje např. osobní údaje ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů, je

povinností správního orgánu, nejsou-li jiné zákonné důvody k jejímu odepření, kopii takové listiny žadateli poskytnout, ovšem v anonymizované podobě, tedy *v podobě, kde budou na listině uvedené osobní údaje znečitelněny*.

39. Z výše uvedeného vyplývá, že osobní a citlivé údaje ve smyslu § 4 písm. a) a b) zákona o ochraně osobních údajů je třeba chránit a jako takové jsou vyloučeny z působnosti zákona o svobodném přístupu k informacím.
40. Otázkou stěžejní pro právě projednávaný případ je to, zda je jméno a příjmení osoby poškozené, příp. svědků, uvedené v trestním rozsudku takovým chráněným osobním údajem.
41. Žalobce v žalobě uvádí, že jméno a příjmení osoby poškozené vůbec není osobním údajem. S tímto názorem soud nesouhlasí. Podle ZOOÚ je osobním údajem taková informace, která se týká určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu.
42. Lze též odkázat na definici osobních údajů, která je obsažená v čl. 2 směrnice č. 95/46/ES, jež byla do českého právního řádu transponována prostřednictvím ZOOÚ. Osobními údaji se rozumí veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné osobě (subjekt údajů); identifikovatelnou osobou se rozumí osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména s odkazem na identifikační číslo nebo na jeden či více zvláštních prvků její fyzické, fyziologické, psychické, ekonomické, kulturní nebo sociální identity. Z recitálu č. 26 směrnice plyne, že pro určení, zda je osoba identifikovatelná, je třeba přihlídnout ke všem prostředkům, které mohou být rozumně použity jak správcem, tak jakoukoli jinou osobou pro identifikaci dané osoby. Přitom zásady ochrany se nevztahují na údaje, které byly anonymizovány tak, že subjekt údajů již není identifikovatelný.
43. Pro úplnost soud odkazuje též na definici osobních údajů obsaženou v novém nařízení EP a Rady (EU) č. 2016/679 ze dne 27. 4. 2016, které ruší směrnici č. 95/46/ES. Podle čl. 4 odst. 1 jsou považovány za osobní veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě (dále jen „subjekt údajů“); identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby.
44. Samotné jméno a příjmení sice není schopné samo o sobě vždy jednoznačně určit konkrétní fyzickou osobu, je však identifikátorem, prostřednictvím kterého lze se znalostí kontextu osobu určit. Takovým kontextem bude i trestní rozsudek, z jehož odůvodnění plynou poznatky, které jsou schopné vymezit nositele určitého jména a příjmení zcela jednoznačně. V kontextu trestního rozsudku bude osoba poškozená, včetně svědků jednoznačně určitelným subjektem, a její jméno a příjmení tak lze považovat za informaci, která se této osoby týká. Nadto má soud za to, že jméno a příjmení je navíc i prvkem sociální identity fyzické osoby, kterou lze v kontextu trestního rozsudku identifikovat.
45. Žalobce v žalobě sice odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu z dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008-148, jeho závěry však nelze na právě projednávaný případ bez dalšího aplikovat. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že za „osobní údaj [...] nepovažuje

ani jméno a příjmení osoby (návštěvníka) ve spojení s číslem jeho občanského průkazu. Ani na základě těchto údajů totiž není možné konkrétní osobu určit nebo kontaktovat. Neexistuje totiž žádný veřejně dostupný registr čísel občanských průkazů, v němž by bylo možné zjistit identitu osoby podle čísla průkazu.“ V posuzované věci však byly v režimu InfZ požadovány údaje z knihy návštěv vedené na služebně policie v Praze, kde se v jednom řádku uvádí datum, čas příchodu, jméno a číslo občanského průkazu návštěvy, hodnost a příjmení policisty, za kterým návštěva směřuje, a konečně čas odchodu. Na takovém dokumentu tedy není vyličen kontext, z něhož by bylo možné osobu návštěvníka identifikovat, a to na rozdíl od právě projednávaného případu, kde jméno a příjmení v kontextu podrobně vyličené trestní věci vede k jednoznačnému určení osoby poškozené.

46. Soud shrnuje, že jméno a příjmení osoby poškozené, popř. svědků uvedené v trestním rozsudku je osobním údajem. Zbývá vyřešit, zda jde o osobní údaj chráněný a zda zájem na jeho ochraně převáží nad právem na informace.
47. Pokud jde obecně o osobní údaje osob uvedených v soudních rozhodnutích, lze odkázat na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 22. 9. 2011, č. j. 44A 33/2011: *„Právo na informace automaticky nezahrnuje právo na poskytnutí osobních údajů účastníků řízení, natož pak svědků či osob poškozených trestnou činností. Tyto údaje mohou být zahrnuty jediné tehdy, jestliže lze sledat legitimní zájem na tom, aby se staly součástí veřejné diskuse. Legitimní zájem lze spatřovat tehdy, jde-li o osoby veřejně činné, pokud v soudním řízení vystupují právě v souvislosti se svou veřejnou činností, resp. je-li znalost jejich účasti v daném řízení relevantní skutečností pro tvorbu veřejného názoru o kvalitách osoby, která veřejnou funkci vykonává nebo usiluje o její výkon. Míra poskytnutí takových údajů bude přitom dána intenzitou vztahu konkrétního řízení a dílčích osobních údajů k veřejné činnosti dotčené osoby, popř. výjimečně i významem zastávané funkce pro stát, z níž plyne i právo veřejnosti na znalost např. zdravotního stavu osoby, popř. povahy útoků proti ní.“*
48. Stejně tak se zdejší soud ztotožňuje s názorem Krajského soudu v Praze ohledně toho, že je třeba odlišovat osobní údaje osob s ohledem na to, za jakých okolností vstoupily do soudního řízení: *„Je nepochybně legitimní rozlišit pozici účastníků řízení, jejichž jména již tradičně spolu se spisovou značkou slouží k identifikaci konkrétního soudního řízení a jsou tedy již v průběhu samotného řízení veřejně přístupná na úřední desce soudu nebo na vývěsce před soudní síní, od pozice svědků, kteří zpravidla nemají žádný zájem být součástí soudního procesu a u nichž na rozdíl od žalovaného se v řízení nejedná o jejich právech či povinnostech. V některých případech je dokonce svědkům poskytována zvláštní ochrana, která vede k jejich anonymitě i v rámci samotného jednání soudu. V případě osob poškozených trestnými činy je pak významným faktorem také jejich ochrana před sekundární viktimizací, která dále zintenzivňuje význam ochrany jejich osobních údajů tím, že zde hrozí i velmi citelné porušení práva na lidskou důstojnost a osobní čest podle čl. 10 odst. 1 Listiny. Je tedy zřejmé, že se pozice žalobce, obžalovaného a žalovaného, a také pozice svědků a poškozených z pohledu zájmu na ochraně jejich osobních údajů z ústavního hlediska liší. Proto je třeba též řešit diferencovaně otázku údajů, které jsou o nich poskytovány.“*
49. Obdobně se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 3. 2011, č. j. 2 As 21/2011-166: *„Je totiž třeba vždy bedlivě odlišovat, o jaké údaje se jedná a ke komu se vztahují. Je tak jistě kvalitativně jiná situace u osobních až intimních údajů, týkajících se osoby poškozeného (vyostřeně řečeno, např. týraného dítěte či znásilněné ženy) a naopak pravomocně odsouzeného pachatele trestného činu.“*

50. Právě s ohledem na čl. 10 odst. 1 Listiny je třeba chránit osobní čest, dobrou pověst a jméno osoby poškozené. Není ve veřejném zájmu poskytovat veřejnosti v rámci trestního rozsudku osobní údaje osoby, která se do soudního řízení v trestní věci nedostala vlastní vinou, ale až v důsledku protiprávního jednání pachatele. Zatímco zájem veřejnosti na zjištění totožnosti obžalovaného v trestní věci a na identifikaci konkrétního soudního řízení prostřednictvím jména a příjmení obžalovaného převáží nad ochranou jeho soukromí a osobnosti, u osoby poškozené či svědků tak silný zájem veřejnosti není. Naopak je zde zesílená potřeba chránit identitu takové osoby, aby zveřejňováním jejího jména nedocházelo k další viktimizaci.
51. Právě projednávaná situace se liší od žalobcem odkazovaných věcí, které projednával Krajský soud v Praze (č. j. 44 A 75/2011, 44 A 73/2010, 44 A 84/2010), protože v nich vždy šlo o jméno a příjmení osob vystupujících v pozici žalobců.
52. Pokud jde o argument, že anonymizace je nelogická v situaci, kdy jsou rozsudky vyhlášovány veřejně, soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 25. 3. 2011, č. j. 2 As 21/2011-166: „*citovaným čl. 96 odst. 2 Ústavy stanovená veřejnost vyhlásování rozsudku je něco kvalitativně jiného než další veřejné šíření informací, v tomto rozsudku obsažených. Jestliže totiž smyslem a plně legitimním důvodem veřejnosti vyhlásování rozsudků je transparentnost justice a preventivní působení práva, nelze z toho fakticky dovozovat, že by tyto rozsudky měly sloužit současně i třeba jako prostředky ke skandalizaci či dehonestaci dotčených osob.*“ Soud nemá důvod se od této argumentace odchýlit. Pouhá skutečnost, že osobní údaje byly zveřejněny v rámci soudního řízení, neznamená, že by tyto údaje pozbyly ochrany do budoucna.
53. Žalobce dále naznačuje, že nedává smysl anonymizovat jméno a příjmení, které se již objevilo v médiích. Podle soudu však skutečnost, že jiný subjekt zveřejnil konkrétní jméno a příjmení osoby, nevede k tomu, že by takové jméno a příjmení ztratilo statut osobního údaje, s nímž musí povinné subjekty dle InfZ zacházet tak, jak jim ukládá zákon. Je povinností povinného subjektu při poskytování informací chránit osobní a citlivé údaje a této povinnosti se nemůže zprostit odkazem na to, že tyto údaje byly zveřejněny někým jiným.
54. Co se týče argumentace ohledně interní instrukce, soud souhlasí s tím, že jde o vnitřní akt, který nemůže mít přednost před obecně závaznými právními předpisy. Nicméně v daném případě dospěl soud k závěru, že ve vztahu k jménu a příjmení osoby poškozené, resp. svědků není text instrukce v rozporu se zákonem. Naopak, jak bylo podáno výše, z § 12 InfZ ve spojení s § 8a InfZ lze dovodit povinnost anonymizovat osobní údaje, neboť zájem na ochraně osobních údajů takové osoby převáží nad právem na informace. Pokyn instrukce, dle kterého se anonymizuje jméno a příjmení fyzické osoby, je tak ve vztahu k posuzovaným osobám v souladu se zákonem.
55. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
56. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. dubna 2018

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. H.